

LBRIS

We know
books

DANIELA KRIEN

Focul

Traducere din limba germană și note de
RAMONA TRUFIN

HUMANITAS
fiction

Într-o zi de vineri a lunii august, Rahel Wunderlich mergea cu pași rapizi pe Pulsnitzer Straße, îndreptându-se spre Martin-Luther-Platz. Călca parcă lipsită de griji, depășindu-i cu avânt pe toți ceilalți trecători.

Rezolvase toată hârțogăraia de la cabinet, udase florile și îi scrisese femeii de serviciu un bilețel cu instrucțiuni. Își cumpărase de la librăria ei preferată o carte care îi fusese recomandată, dar și pe cea a lui Elizabeth Strout, pe care și-o dorea de multă vreme -- o povestire foarte apreciată despre o mamă și fiica sa.

Cam într-o oră ar trebui să ajungă și Peter acasă. Îi scrisese dintr-o podgorie din Radebeul, de unde îi trimisese poze cu diverse soiuri de vinuri albe, întrebând-o dacă era de acord cu ce alesese. I-a răspuns că și mai dorește unul de viță nobilă și a primit un „OK“ drept răspuns.

Goli cutia poștală din holul casei și verifică plicurile: o reclamă de la o pizzerie nou-deschisă, factura de la zugravul care renovase de curând bucătăria, o scrisoare oficială de la primărie cu o amendă pentru viteză de acum câteva săptămâni. Nouăzeci de euro plus douăzeci și cinci euro taxe, plus un punct în registrul central. Putea fi și mai rău; trecuse și pe roșu la semafor!

Rahel urcă scara până la etajul doi al clădirii vechi și puse plicurile pe dulapul din hol. Când dădu să se descalțe auzi telefonul din camera ei. Ezită câteva secunde. De fapt, ar fi vrut să meargă mai întâi la toaletă, însă sunetul insistent al telefonului nu suporta amânare.

Cât a vorbit la telefon, a fost nevoită să se așeze pe un scaun.

Bărbatul care sunase îi povestea cu vocea tremurândă că toată casa de vacanță rezervată de Rahel cu luni bune în urmă luase foc. După aproape un secol în proprietatea familiei, casa din munți fusese acum distrusă pentru totdeauna.

Rahel nu simțea nici un fel de compasiune. În timp ce bărbatul vorbea mai departe, oferindu-i informații cu privire la decontarea avansului și propunându-i alte cazări, ea nu s-a gândit nici o secundă

la pierderea proprietarilor, ci doar la Peter și la privirea lui când va afla.

— Deci, vreți locuința de vacanță din sat, sau nu? o întrebă bărbatul, acum cu un ton mai de afaceri.

— Nu, mulțumim, răspunse Rahel. Vă rog să ne restituiți avansul.

Aproape două luni căutase o asemenea cazare. Chiar de la începutul anului, de când se vorbise prima oară despre virus, s-au înțeles să petreacă lunile de vară la țară.

Totul era perfect: o cabană în Bavaria Superioară, în Alpii din regiunea Ammergau, complet izolată pe un deal, o fântână cu pompă și un bazin de piatră în față, la care ajungeai doar dacă mergeai pe un drum denivelat, plin de serpentine, prin pădure. Fără internet, fără televizor, nimic să-ți distragă atenția.

Peter a studiat săptămâni întregi tot felul de hărți și a alcătuit trasee de drumeție. Și-a cumpărat bocanci de munte scumpi, un rucsac pentru tururi de o zi, tricouri și pantaloni dintr-un material impermeabil, care să se usuce repede, o geacă de primă clasă de la o firmă elvețiană și șosete de compresie, care să-ți îmbrace cât mai bine picioarele. Și Rahel își cumpărase mult echipament și făcuse sport aproape în fiecare zi, ca să se pregătească pentru drumeții.

În trei zile urmau să plece. Imposibil să mai găsești ceva asemănător într-un timp atât de scurt – nu anul acela și nu în condițiile date. Fără să-și facă prea mari speranțe, trecu toate dorințele ei pe o pagină de internet cu locuințe de vacanță. Zero răspunsuri. Încercă și pe altă pagină – același rezultat.

Apoi intră pe pagina cabanei din munți. Trecu de la o poză la alta, de la ghivecele cu mușcate din veranda mică, cu priveliște la masivul muntos de vizavi și înapoi la casă, de data asta văzută din alt unghi. Apoi de la bazinul de piatră de lângă fântână și florile de câmp multicolore la focul ce ardea sus pe munte. Își închipui animale fugind și un nor de fum, care urca în văzduhul plin de stele, se văzu pe ea cu Peter în mijlocul tuturor, stând ca pe un rug.

Dacă toate astea s-ar fi întâmplat cu zece ani în urmă, ar fi dat amândoi din cap. Peter ar fi spus probabil: „Cine știe de ce s-au întâmplat lucrurile așa...” și ar fi consolată-o. Însă Peter nu mai avea aceeași seninătate. Umorele lui se transformase în cinism, și-n locul conversațiilor pline de viață dintre ei apăruse o distinsă prietenie. Prin urmare – și asta era cel mai rău –, încetase să mai facă dragoste cu ea.

Trecuse o jumătate de oră de la ultima conversație telefonică. Rahel stătea la fereastra camerei și se

balansa desculță în vârful picioarelor. Și-a prins în coc părul negru cu șuvițe argintii. Viața de afară, vocile tinerilor care se adunaseră pe băncile din fața bisericii le percepea ca venind de foarte departe. Dezamăgirea o lăsase fără puteri.

Când telefonul a sunat din nou, nu s-a mai ridicat să răspundă. A așteptat cu ochii închiși să se oprească.

Dar nu se oprea.

A aruncat o privire pe afișaj. Era Ruth. Fără să vrea, s-a îndreptat din umeri, și-a dres glasul, și-a controlat expresia feței în oglinda de lângă masa de scris și a ridicat receptorul.

De la primele cuvinte a remarcat o schimbare în vocea lui Ruth – aceștia îi lipsea tonul ferm. Totuși a ajuns să-i comunice repede ce s-a întâmplat: Viktor suferise un accident cerebral cu câteva zile în urmă. A avut multe de rezolvat, și asta explica de ce suna abia atunci. Începând din ziua aceea Viktor era internat pentru șase săptămâni în clinica de recuperare Ahrenshoop. Acolo se eliberase un loc pe neașteptate. Ea voia să-l ajute, de aceea a găsit să stea la o prietenă comună, Frauke, o pictoriță care locuia în Ahrenshoop. Iar acum căuta pe cineva să aibă grijă de casă și de animale în Dorotheenfelde. Nu îi stătea în fire să vină cu asemenea rugăminți, însă...

Se opri un pic, și apoi continuă: dacă Rahel și Peter ar putea prelua primele două săptămâni, ea și Viktor le-ar rămâne extrem de recunoscători.

Cât pe ce ca Rahel să spună *nu*. *Nu, din păcate nu putem. Noi mergem la munte*. Dar își aduse aminte de incendiu și răspunse:

— Da, bineînțeles, cu drag. Și, dacă vrei, putem să rămânem chiar trei săptămâni.

*

Peter tăcu. Scutură din cap și ridică neajutorat din mâini.

— Incredibil! spuse el în cele din urmă. Cât de mare poate fi probabilitatea ca exact locuința de vacanță pe care ai rezervat-o să ia foc cu câteva zile înainte de plecare?

Apoi, cu privirea în pământ, se retrase în camera lui. Înainte fusese camera Selmei. După ce s-a mutat, a fost a lui Simon și, după ce și acesta a părăsit cuibul părintesc, a urmat Peter. Fosta cameră a lui Simon devenise cameră de oaspeți, iar fostul birou al lui Peter îi aparținea acum lui Rahel. Reîmpărțirea camerelor au făcut-o imediat după mutarea lui Simon. Pentru un timp au căutat ceva mai mic, însă toate locuințele pe care le-au văzut erau mai scumpe, deși aveau o suprafață mai mică și nici amplasarea lor nu

era extraordinară. Aici se aflau la granița dintre centrul nou și suburbia orașului Radeberg și ajungeau repede atât în câmpiile Elbei, cât și în pădurile Dresdei; și nu voiau să renunțe la asta.

Ea respiră ușurată pentru câteva momente. Încă nu știa cum să-i spună că acceptase să plece la Dorotheenfelde. Se îndreptă spre fereastră, se aplecă un pic în afară, se uită la trecătorii de jos, și deodată auzi vocea lui Peter în spatele ei.

— Și acum ce facem, hm? întrebă el, așezându-se în șezlongul de culoare albastru-închis, pe care Rahel îl cumpărase recent.

Ea a ezitat un timp cu răspunsul, dar la final a învins pragmatismul.

— Mergem în Uckermark, la Dorotheenfelde, chiar mâine.

Zâmbetul ei se pierdu, iar ochii ei nu-l putură fixa prea îndelung. În timp ce își privea unghiile de la picioare, date cu lac, îi povesti despre discuția cu Ruth. Peter scoase un zgomot din gât, ca și cum s-ar fi înecat.

— Fără să mă întrebi și pe mine... spuse el și se ridică în picioare. Deci atât de departe am ajuns deja.

Tălpile ei stăteau ca lipite de dușumea, limba îi amortise în gură, iar Peter părăsi camera cu o expresie de om învins pe chip.

Rahel se așează în șezlong, exact în locul în care a stat el. Apoi se întinse și își acoperi ochii cu un braț. Privi în interiorul ei, dorindu-și pe dată să nu o fi făcut.

Mai târziu, când scoase la întâmplare rochii din dulap și le puse în geamantan, se gândi la Ruth. În fața ochilor îi apăru chipul ei plin de viață. Cu trecerea anilor se petrecuseră câteva schimbări în simetria trăsăturilor feței, însă și acum Ruth își făcea mereu apariția impecabil de îngrijită. Cu precădere în zilele posomorâte, perfecțiunea apariției ei exterioare se îndrepta împotriva imperfecțiunilor lumii. Această atitudine o invadea adesea și pe Ruth. Niciodată nu a apărut neîngrijită în prezența lui Ruth, tot timpul s-a îmbrăcat și s-a comportat cu grijă în preajma acesteia. O disciplină pe care Ruth o deprinsese la Palucca. Când erau copii, ea și Edith, mama lui Rahel, au început cursurile de dans clasic în același timp. După trei ani, Edith a renunțat, iar Ruth a continuat. Prietenia dintre ele a ținut însă până la maturitate.

Legătura dintre Rahel, Viktor și Ruth exista dintotdeauna și avea aceeași vârstă cu ea însăși. La ei acasă, în Dorotheenfelde, viața ei se calma. Existența agitată a lui Edith, care le rezervase lui Rahel și surorii ei, Tamara, o copilărie cu tați adoptivi diferiți, tot felul de mutări în lung și-n lat prin Dresda și diverse datorii,

fusesse ca o furtună pe mare, și, deși Dorotheenfeld nu a devenit niciodată un port permanent, șederile lor aici au fost întotdeauna benefice sănătății.

În zilele petrecute la Dorotheenfelde, Edith și Ruth erau de nedespărțit. Era o legătură strânsă între cele două prietene, în ciuda diferențelor dintre ele și, când cancerul se răspândise, în urmă cu câțiva ani, pentru a treia oară în corpul lui Edith, Ruth a venit și a rămas cu ea. Până la final.

*

Au condus fără pauză. Sistemul de navigare le-a arătat trei ore și treisprezece minute; Peter a considerat că e un timp foarte bun.

Pe drum, ea îi sună pe copii și dădu telefonul pe difuzor. Selma îl ținea în brațe pe Max, care plângea. Orăcăitul lui se auzea mai tare decât vocea Selmei.

— Îmi pare nespuse de rău că trebuie să vă petreceți acum concediul în altă parte, mama! strigă ea în telefon, dacă azi pe la miezul nopții o să găsesc o clipă pentru mine, o să vă plâng de milă. Și închise.

Peter o potoli pe loc.

— Las-o! Are doi copii mici, de care trebuie să aibă grijă.

— Are un soț care și-ar rupe amândouă picioarele pentru ei.